

РЕШЕНИЕ

№ 876

гр. София, 02/16/2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02/04/2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12188** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по подадена от пълномощен юрисконсулт касационна жалба от дирекция „Инспекция по труда“ – С., срещу решение от 19.10.2021 г., постановено по НАХД № 7641/2021 г. на Софийския районен съд, НО, 108^{-ми} състав, с което е отменено издаденото от касатора Наказателно постановление № 22-007328/15.03.2021 г., с което на [фирма] на основание чл. 415, ал. 1 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното решение, като се поддържа становище, че същото е неправилно, поради нарушение на материалния закон. Касаторът моли въззивното решение да бъде отменено, а процесното наказателно постановление – потвърдено. Прави възражение за прекомерност на претендирания от ответника по касация размер на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът е представяван от упълномощен юрисконсулт който поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], чрез адв. А. оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е частично основателна.

[фирма] е санкционирано за това, че не е изпълнило предписание под № 7, дадено му на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, с протокол за извършена проверка от 19.01.2021 г., а именно: „Работодателят да изплати на И. И. А. уговореното трудово възнаграждение за месец август 2020 г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ“. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 01.02.2021 г., като нарушението е извършено на 02.02.2021 г. За нарушението е бил съставен АУАН № 22-007328/26.02.2021 г., въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление.

В решението си въззивният съд е приел, че е неизпълнението се дължи на обективни причини, които не са причинени от дружеството. Прието е, че предвид откритото производство по несъстоятелност и предписания в ТЗ ред за изплащане на вземанията на кредиторите, дружеството е било в обективна невъзможност да изпълни даденото предписание. Нарушението не се дължало на поведението на дружеството и не можело да се приеме, че то е извършило нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Решението е неправилно.

Производството по несъстоятелност на [фирма] е открито с решение от 30.11.2020 г., постановено от Софийски градски съд по търговско дело № 957/2020г. по описа на СГС, ТО, 7 състав. Обявена е началната дата на неплатежоспособността – 27.05.2019 г., т.е. към момента на издаване на АУАН дружеството вече е било в неплатежоспособност, за такова то е обявено със задна дата и към момента на извършване на нарушението – 02.02.2021г. Това обстоятелство обаче е ирелевантно за административнонаказателната отговорност на нарушителя, тъй като производството по несъстоятелност и обявената от съда по несъстоятелността начална дата на неплатежоспособността са непротивопоставими на административнонаказателната отговорност по ЗАНН.

Според дефиницията за неплатежоспособност на чл. 608, ал.1 от Търговския закон за неплатежоспособен се счита търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо:

1. парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването ѝ (в случая отговорността по ЗАНН не произтича от търговска сделка), или
2. публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност (има се предвид задължения за данъци, такси и др. подобни публичноправни задължения, произтичащи от упражняваната търговска дейност), или
3. задължение по частно вземане (каквото плащането на имуществена санкция по наказателно постановление не е).
4. задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца.

От горното следва, че понятието неплатежоспособност по смисъла на ТЗ няма отношение към законосъобразността на наказателното постановление, с което за

нарушение на чл.415, ал.1 от КТ е наложена имуществена санкция, каквато причинно – следствена връзка погрешно е направил въззивният съд, като е отменил НП като незаконосъобразно. Състоянието на неплатежоспособност, дадено далеч преди датата на административното нарушение може да се явява обективна пречка за [фирма] да се издължи на своите служители, но не представлява основание за освобождаване от административнонаказателна отговорност по смисъла на КТ, спрямо контролния орган Дирекция „Инспекция по труда“ - С.. Чл.722, ал.1, т.4 от ТЗ предвижда ред за удовлетворяване на работниците и в този смисъл техните права са защитени, но предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство е законосъобразността на наложената санкция, т.е. има ли или не извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ и спазени ли са правилата на ЗАНН за налагането ѝ, а не гражданско - правните отношения между работодател и работник.

Освен това, настоящият състав счита за неправилно приетото от първоинстанционния съд наличие на обективна невъзможност за изпълнение на предписанието, тъй като не съществува обективна невъзможност за изпълнение на парично задължение. Родът не погива, съгласно принципа на чл.81, ал.2 от ЗЗД: „Обстоятелството, че длъжникът не разполага с парични средства за изпълнение на задължението, не го освобождава от отговорност.“

Тъй като от доказателствата безспорно се установява извършване на нарушението, описано в АУАН и НП и не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила по налагане на санкцията, решението на въззивния съд е постановено в нарушение на материалния закон и следва да се отмени, а наказателното постановление следва да бъде потвърдено като законосъобразно издадено.

Разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ предвижда налагане на имуществена санкция в размер от 1 500 до 10 000 лв. за неизпълнение на принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство. С процесното наказателно постановление на дружеството е наложена санкция в размер на 2 000 лв., но липсват мотиви, които да обусловят размера на санкцията и причината същият да е по-висок от минималния. Поради това, съдът намира, че размерът на имуществената санкция следва да бъде намален на 1 500 лв.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80,00 (осемдесет) лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 19.10.2021 г., постановено по НАХД № 7641/2021 г. на Софийския районен съд, НО, 108^{ММ} състав, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-007328/15.03.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., като **НАМАЛЯВА** размера на имуществената санкция от 2 000 лв. на 1 500 лв.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ С., сума

в размер на 80,00 (осемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.